

Dosarul nr. 2ra-605/22
2-21093151-01-2ra-22042022

Prima instanță - (Judecătoria Drochia, sediul Glodeni) jud: I. Cazacu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) jud: I. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

8 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Oleg Caracaș,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Oleg
Caracaș împotriva lui Igor Serjantu cu privire la reparare prejudiciului material și
compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 16 decembrie 2021 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 22 iunie 2021, Oleg Caracaș a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Igor Serjantu, solicitând încasarea sumei de 3 000 lei cu titlu de
prejudiciu material și a sumei de 150 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că în luna septembrie 2019, turma
de ovine și caprine ce aparține pârâtului Igor Serjantu, a intrat pe terenul agricol ce-i
aparține cu drept de proprietate și a distrus strugurii de viță de vie în cantitate de 500
kg, astfel fiindu-i cauzată o pagubă materială în sumă de 3 000 lei.

A menționat că, conform certificatului nr. 629/2020 din 19 iunie 2020, prețul la
struguri în toamna anului 2019 a constituit 5-6 lei/kg.

Iar, reieșind din faptul că i-a fost distrusă recolta, s-a adresat cu o plângere la IP
Fălești care a examinat plângerea, fiind înregistrat materialul R-2 nr.5486 din 1
octombrie 2019.

Fiind audiat de către colaboratorii poliției, Igor Serjantu a declarat că ovinele și
caprinele menționate îi aparțin cu drept de proprietate, însă de acestea are grijă o altă
persoană care a fost angajată.

Reclamantul consideră că pârâtul urmează să-i achite prejudiciul material
deoarece acesta nu a asigurat grija cuvenită pentru supravegherea ovinelor și
caprinelor.

Prin hotărârea din 13 iulie 2021 a Judecătoria Drochia, sediul Glodeni, s-a
respins cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Caracaș împotriva lui Igor
Serjantu cu privire la reparare prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de
judecată, ca neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, prima instanță a reținut că la caz nu a putu fi stabilită vinovăția pârâtului precum și persoana cărei i-a fost cauzat prejudiciul, or, cererea de chemare în judecată a fost semnată și depusă de către Oleg Caracaș, iar în cauza contravențională, în calitate de parte vătămată, a fost audiat Lazăr Caracaș.

La 10 august 2021, Oleg Caracaș a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi, prin care acțiunea să fie admisă.

Prin decizia din 16 decembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, s-a admis apelul declarat de Oleg Caracaș, s-a casat integral hotărârea din 13 iulie 2021 a Judecătoriei Drochia, sediul Glodeni și s-a emis o hotărâre nouă prin care, cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Caracaș împotriva lui Igor Serjantu cu privire la reparare prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a reținut că reclamantul, nu a prezentat probe în confirmarea pretențiilor înaintate față de pârât.

A motivat că la cazul din speță, reclamantul a pretins cauzarea unui prejudiciu material în sumă de 3 000 lei reieșind din actul de la f.d.27 și certificatul de la f.d.26, potrivit căruia la data de 1 octombrie 2019 un kg de struguri de viță de vie costa 5-6 lei. Prin actul de la f.d.27, întocmit la data de 28 septembrie 2019, se atestă că de pe suprafața de 0.15 ha plantată cu viță de vie au fost distruși 19 butași, iar roada de struguri pierdută constituie 500 kg. Actul a fost semnat de Lazăr Caracaș, tatăl reclamantului și Bejenari Mihail.

Referitor la acest aspect, a remarcat că actul în cauză nu este probă pertinentă or, Lazăr Caracaș este persoană interesată, iar Bejenari Mihail nu a confirmat împuternicirile de a semna astfel de acte.

Totodată, a menționat că la 1 octombrie 2019, adică ulterior întocmirii actului de la f.d.27, Lazăr Caracaș a depus o cerere la poliție în care a indicat că a fost distrusă roada în cantitate de 400 kg.

Iar, în astfel de circumstanțe, instanța de apel a conchis că la caz nu este posibil de stabilit câtă roadă în realitate a fost distrusă, cu atât mai mult că nu au fost prezentate nici datele statistice privitor la roada viței de vie pentru anul 2019.

La fel, instanța de apel a menționat că alte probe care ar confirma temeinicia pretențiilor reclamantului nu au fost prezentate.

La 28 martie 2022, prin intermediul poștei (f.d.87), Oleg Caracaș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei și a hotărârii, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că decizia este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, în temeiul prevederilor art. 432 alin. (2) lit. a), c) din Codul de procedură civilă.

Recurentul consideră că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat eronat normele materiale și a comis erori care au dus la soluționarea greșită a cauzei prin agravarea situației în propria cale de atac.

La fel, Oleg Caracaș a susținut că intervenirea instanței de apel în motivarea hotărârii, fiind adoptată aceeași soluție de respingere a acțiunii, constituie o agravare în propriul apel.

A invocat că instanțele de judecată eronat au reținut că nu a prezentat probe în confirmarea pretențiilor înaintate față de pârât, or, probele anexate la cererea de chemare în judecată în special, prin procesul-verbal de cercetare la fața locului cu anexă planșele fotografice, se confirmă cauzarea prejudiciului.

Mai mult, cauzarea prejudiciului se confirmă și prin copia procesului-verbal de audiere a lui Igor Serjantu.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată recurentului la 11 februarie 2022 (f.d.77), iar cererea de recurs a fost depusă la 28 martie 2022, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului cererea de recurs la 22 aprilie 2022, informându-i despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, referință nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în

cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Oleg Caracaș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Oleg Caracaș.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecătorul

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Victor Burduh